

vrata, ki zapirajo prostor, kjer je stal dom svete Družine. Zdaj je tam veliki oltar in solzni se plazijo romarji okrog njega. Poljubujejo stene, hodijo v žagrad. Solzni gledajo na Marijino sliko...

Mlad mornar se je plazil z debelo voščenco okoli oltarja. V smrtni nevarnosti jo je bil obljubil Morski zvezdi. Solze so tekale v curkih po zago-relem licu, ko je položil svečo na žrtvenik. Romarji so ogledovali po maši slike na stenah. Večina jih je naslikana z nerodno roko, vsaka pa kaže vero, ki je iskala in našla pomoči pri Mariji. Tam se lomi jambor, šviga blisk... Jadra se trgajo v silnem pišu, valovi odnašajo blago raz krov. Krmilo je zlomljeno, ladja hiti proti čeri — v pogubo... Kapitan z mornarji kliče Morsko zvezdo. Tolažbe polna se prikaže v oblakih.

Anica je čakala težko, da se spusti mama na kolena. Mornar joka, mama je solzna... Tudi Anica je iztisnila solzico iz očka, ko je položila svoje srce poleg mornarjeve sveče.

Po patru Avguštinu je vprašala Lijana. „Se vam li mudi, milostljiva? Sprejeli so ravno tujega gospoda. Morda izvolite pozneje... Ako ne — pokličem takoj!“

Lijana je videla, da je prijaznemu bratu težko motiti patra. Gotovo ljub obisk. Anica je šepetala: „Pozneje, mama.“ Njo je zanimala krama pred cerkvijo bolj kakor pater Avguštin. Mama je dala deset

kron, da nakupi spominkov. Vsakemu poslu je hotela prinesiti kontesina nekaj. Prodajalke so se veselile „zlate minje“ in hitro je bila torbica polna, mož-njiček prazen.

Lijana je bila prenemirna, da bi čakala v cerkvi Vleklo jo je v stolp starega gradu. Pogled z višine ti razširi srce, majhen si pred seboj in nepomen-ljiva postane tvoja boleost. Hodila je med debelo-deblimi grmi rožmarina, stopila čez podrti steber, skozi lesena vrata. S svetim strahom je gledala Anica po debelih zidovih. Otrok je čutil, da veje duh minljivosti iz njih. Na zapuščenem prostoru nekdanjega vrta so šepetala drevesa, pripovedovala je trava: „Bilo je...“

Anica se je spustila po divje nageljce po vrtu, Lijana se je vzpela na stolp, zrla okoli sebe, na morje.

Bili so. Vladali so okolici. Z železno verigo so zaprli pristan, v varnem zavetju so čakali brodi na Rečini. Straža se je ozirala s stolpa, naznanjala njih zastave. Drzen je bil, ki si je postavil dom ob robu prepada. Podrtine nosijo še pečat, da je ljubil njih gospodar moč in lepoto. Ves Trsat spominja ponosnih Frankopanov. Bila je moč, družila se ji je slava. Svetni in duhovni mogotci so izniknili iz slavnega rodu. Martin in Peter sta zidala cerkve, Ivan in Peter se borila s Turki in Benečani, in poslednji — Fran Krst... (Dalje.)

Moj pogum.

Zložil Zvonimir.

V žarkih žarečih junaku
rdeči plašč plapolá,
vihra vihrava ga spremlja
na zapád neba,
bojne fanfare bučijo -
zdrav, junak srcá!

Zdrav! Oj ti vrneš se enkrat,
svetli vitez moj?
V parku topoli šumijo
sladko za teboj,
srca stotera ječijo — — —
Bog s teboj! Bog s teboj!

Hej, za poljano zapadno
bučen vstaja šum...
streli zvoné, meči goré,
v plašču krvavem vihra
vitez srcá moj pogum!
vitez srcá moj pogum!

